

Helt normal galskap

Hvis ikke psykologen utreder, diagnostiserer og behandler, er det ingen grunn til at psykologtittelen skal være beskyttet.

TEKST

Bjørnar Olsen

PUBLISERT 4. desember 2015

Ikke snakk om det abnormale. Slik innledet Psykologforeningens president årets lederkonferanse. Det er normalpsykologien, ikke patologien, som råder grunnen i profesjonsutdannelsen. Det må vi fortelle, understreke, holde frem for verden. Sa presidenten før han introduserte sin venn Peter Kindermann. Som sa at diagnoser ikke skulle stilles, og at det handler om omsorg fremfor behandling.

Kanskje er det like greit at vi slipper å diagnostisere. For vi ble fortalt at avatarer om kort tid ville stille bedre diagnoser enn hva psykologene selv klarer. Nøyaktig hvorfor vi trenger avatarer som mer presist diagnostiserer det patologisk abnormale når vi ikke lenger trenger diagnoser, var derimot noe mer uklart.

Den virkelige galskapen er å avvikle galskapen, ble det sagt senere på kvelden, off record, over vin. Mens pausepratene dagen derpå understreket at diagnosekritikken for lengst var både tenkt, sagt og forkastet på 1970-tallet. Det var derfor liten grunn til at generasjon X, Y og Z skulle kjempe gamle saker om igjen, for alle viktige kamper ble tatt og avgjort en gang for alle den gangen røde faner valet på enhver lesesal og ethvert terapikontor

På tampen fikk vi høre fra instituttlederne som har ansvar for en psykologutdanning hvor det normale råder grunner. De understreket at hvis ikke psykologen utredet, diagnostiserte og behandlet, var det ingen grunn til at psykologtittelen skulle være beskyttet. Og da ville også all makt i helsevesenet forvitte.

Da var det nok flere enn én som kikket på lønnslisten sin, la den inn som bokmerke i diagnosemanualen og tenkte at det ville være galskap å ikke stille diagnoser.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 52, nummer 12, 2015, side 1040

TEKST

Bjørnar Olsen, Sjefredaktør